

Onno schrikt op. ‘Sorry. Wat?’

‘Wat is er aan de hand?’

Onno staart weer naar het beeld en schudt zijn hoofd.

‘Niks. Niks aan de hand. Alles is goed.’

Meester Wobbe kijkt hem onderzoekend aan.

‘Echt,’ zegt Onno nog een keer.

Meester Wobbe haalt zijn schouders op. ‘Oké. Als jij het zegt... Goed gedaan met die zwerfhond,’ zegt hij nog. ‘Enne... Laat je het weten als ik iets voor je kan doen?’

‘Tuurlijk,’ zegt Onno luchtig. Hij haalt diep adem en laat zijn adem dan langzaam ontsnappen. Gelukkig, de meester gelooft hem. Want hij gaat echt niet vertellen wat hij zojuist heeft gezien. Hij is niet gek! Boeddhabeeldjes knipogen niet. Dus het beeldje op zijn tafel ook niet. Dat kan niet. Toch?

Maar hoe komt het dan dat hij zou zweren dat hij zojuist een knipoog van de Boeddha heeft gekregen?

Meester Wobbe klapt in zijn handen. ‘Om vast in de stemming te komen, zal ik jullie eerst een deel van het verhaal over de Boeddha vertellen. Daarna zijn jullie vast zó geïnspireerd dat je dat werkstuk af hebt voordat je het in de gaten hebt.’

‘Vast,’ broemt Kevin.

De meester leunt tegen zijn tafel en vertelt: ‘Heel lang geleden, wel vijfhonderd jaar voor de geboorte van Christus, werd in India een prins geboren. Op het moment dat hij ter wereld kwam, gebeurde er iets wonderlijks. Overal begonnen bloemen te bloeien en er verscheen een prachtige regenboog in de lucht. Het leek wel of de natuur een feestje vierde.

Overal in het land vergaten de mensen even hun zorgen. Ze hielden op met ruziemaken en tot hun eigen verbazing voelden ze alleen geluk en vriendschap. Pas toen de herauten van de koning aankondigden dat er een prins was geboren, begrepen de mensen wat er was gebeurd en ze organiseerden geweldige feesten.

De koning en de koningin noemden hun zoon Siddhartha, wat “hij die het goede heeft gebracht” betekent. En zoals dat gaat bij prinsen en prinsessen kwamen er wijze mannen naar het paleis om de toekomst van Siddhartha te voorspellen. “Koning, uw zoon zal nog veel machtiger en belangrijker worden dan u!” zeiden ze. Morgen zal ik jullie vertellen of dat ook echt gebeurde,’ besluit meester Wobbe op geheimzinnige toon.

‘Maar dit verhaal gaat over het prinsje Siddhartha!’ zegt Wendy. ‘Wat heeft hij met het boeddhisme te maken?’

Meester Wobbe lacht. ‘Dat vertel ik later wel. Begin maar aan je werkstuk en kijk wat er allemaal te ontdekken valt. O, dat was ik nog vergeten te vertellen: jullie maken het werkstuk met zijn tweeën! Je mag zelf kiezen welke van de twee objecten je kiest voor jullie werkstuk.’

Onno veert op en gebaart ‘Jij en ik?’ naar Wendy. Die knikt meteen, maar meester Wobbe zegt: ‘Onno, jij werkt samen met Achmed, Roos met Zara, Wendy met Kevin...’

Achmed schuift meteen met zijn stoel naar de tafel van Onno. Onno glimlacht flauwtjes naar hem. Achmed zit sinds dit jaar bij hen in de klas. Hij is best aardig, maar Onno heeft gewoon niet zo veel met hem. Hij had veel liever de opdracht met Wendy gedaan.

Achmed schuift zijn stoel naast Onno’s tafel. ‘Oké, wat

gaan we doen?’ vraagt hij. Hij laat een foto zien van mensen in rode gewaden die op de grond zitten. ‘Dit heb ik gevonden: het zijn boeddhistische monniken die met zand een mandala maken.’

Onno denkt even na. Hij is de knipoog van zijn Boeddha-beeld natuurlijk nog niet vergeten. Dit is zijn kans om daar wat meer over te ontdekken.

‘Ik doe het liever over dit beeld. Vind je dat goed?’ vraagt hij.

Achmed haalt zijn schouders op. ‘Op zich vind ik dit ook wel interessant,’ zegt hij, ‘maar als jij liever...’

‘Fijn!’ zegt Onno. ‘Dan doen we dat.’

Die avond zit Onno aan zijn bureau op zijn slaapkamer. Het licht van de lantaarnpaal voor het huis valt op zijn bureau en op het Boeddha-beeldje, dat Onno heeft meegenomen. Onno krast wat met zijn potlood over het papier. Hij heeft Achmed beloofd het beeld na te tekenen, zodat ze de tekening als voorkant voor hun werkstuk kunnen gebruiken. Maar het wil niet zo lukken. Hij verfrommelt het papier en gooit het in de prullenmand, waar al vier andere pogingen liggen. Onno laat zijn hoofd op zijn arm zakken.

Dan piept zijn mobiel. Het is een bericht van Achmed. Met zijn hoofd nog op zijn arm leest Onno lui het bericht.

Welk gebaar maakt ons Boeddha-beeld? schrijft Achmed.

Hoëzo? vraagt Onno.

Er zijn verschillende soorten Boeddhabeelden met andere handgebaren. Elk gebaar betekent iets.

Onno bekijkt het beeld nog eens goed en typt dan:

Deze zit in kleermakerszit. Zijn rechterhand wijst naar omlaag, met zijn vingers naar beneden. Zijn linkerhand houdt hij omhoog, met zijn handpalm naar buiten.

Het duurt even voor Achmed zich weer meldt.

Dat betekent dat Boeddha bereid is een wens te vervullen.

Onno gniffelt. Hij legt zijn wijsvinger op de linkerhand van Boeddha en denkt: nou, als je toch wensen kunt vervullen, dan wil ik Siep terug.

Plotseling rimpelt de lucht, zoals kringen in het water verschijnen als je een steen in een vijver gooit. De grond onder Onno's voeten trilt. Het licht van de lantaarnpaal wordt een vage vlek, de muren van de slaapkamer lijken te vervagen.

'Mama!' roept hij geschrokken. Hij staat op en zet een pas in de richting van de deur, maar het trillen is te sterk en hij valt op de grond.

Met een ruk trekt Onno zijn hand uit het water van de vijver.

Water?

Vijver?

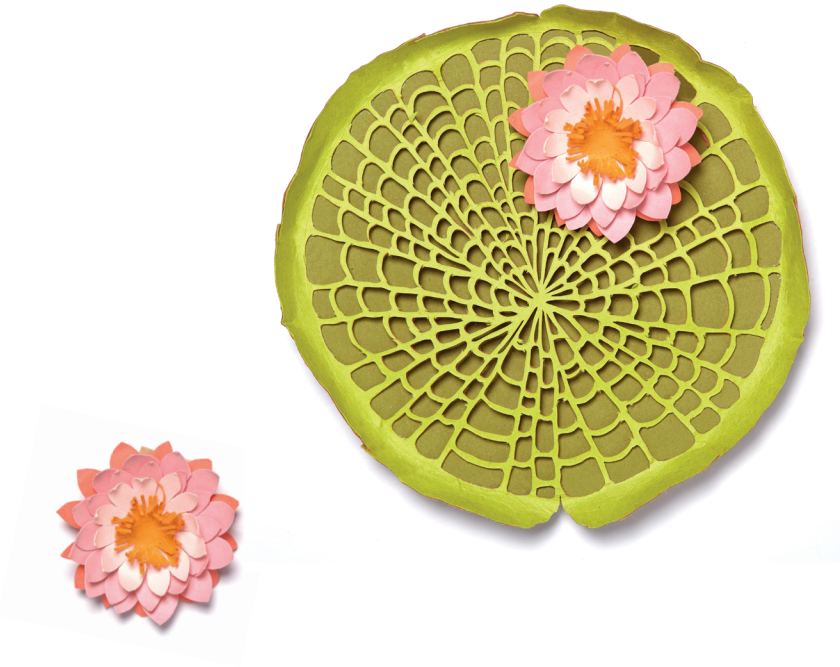
Onno knippert met zijn ogen. Een vijver, hij zit echt naast een vijver. Verbaasd ziet hij hoe in de vijver de ene na de andere lotusbloem zich opent en prachtig roze begint te bloeien.

Aan de overkant van de vijver ziet hij een reusachtig paleis. Het is gebouwd van roze steen en heeft tientallen torens met tulpvormige koepels erop. Een enorme trap geeft toegang tot het paleis. En op een van de treden onderaan ziet hij... Wendy!

Onno vliegt overeind en spurt naar haar toe. 'Wendy!' roept hij. 'Wat doe jij hier?'

'Geen idee. Ik was hier opeens,' zegt Wendy met een frons tussen haar wenkbrauwen. 'Weet jij wat jij hier doet?'

Onno schudt zijn hoofd. Hij vertelt over de rimpeling in de lucht en hoe hij opeens met zijn hand in het water van de vijver zat, terwijl minstens honderd lotusbloemen begonnen

te bloeien. Hij wacht even voordat hij er aarzelend aan toevoegt: ‘Ik kreeg vanochtend op school een knipoog van het Boeddhabeeldje op mijn tafel. Misschien heeft hij ons hierheen getoverd?’

‘Zou kunnen,’ zegt Wendy schouderophalend. ‘Er gebeuren wel gekkere dingen. Kevin had bijvoorbeeld laatst een voldoende voor zijn rekentoets.’

Onno schiet in de lach. ‘Nu we hier toch zijn, kunnen we net zo goed op ontdekking gaan in het paleis,’ zegt hij. ‘Ik heb laatst wel een boek over paleizen gelezen, maar dit ziet er heel anders uit dan de paleizen die daarin stonden.’

‘Het is in ieder geval een vrolijk paleis,’ zegt Wendy. ‘Je hoort de hele tijd mensen zingen en juichen.’

Op dat moment stijgt op het plein onder aan de trap een gejuich op. Mensen wijzen naar de lucht, waar langzaam maar zeker een regenboog verschijnt.

Onno grijpt Wendy's arm vast.

'Wen! Ik denk dat ik weet wat er aan de hand is!'

Wendy kijkt hem onbegrijpend aan.

'Bloemen, blijе mensen, een regenboog... We zijn in India! Dit is het paleis waar Siddhartha is geboren, je weet wel, de prins uit het verhaal van meester Wobbe!'

'O, leuk!' roept Wendy. 'Kom, dan gaan we kijken!'

'Kijken?' herhaalt Onno.

Maar Wendy luistert al niet meer en ze rent verder de trap op.

'Wacht even!' roept Onno en dan rent hij haar achterna.

Onno passeert links en rechts mensen, die ook de trap voor het paleis beklimmen. Hijgend komt hij boven aan de trap, waar Wendy al op hem staat te wachten.

'Voetbal,' zegt ze lachend. 'Heel goed voor je conditie. Moet je ook eens proberen.'

Onno schudt hijgend zijn hoofd.

Een oude man in een simpel wit gewaad beklimt moeizaam de laatste treden van de palestrap. In zijn hand heeft hij een stok, waarop hij steeds even steunt.

Voor een imposante houten deur waarin grote zwarte spijkers zijn genageld, staan twee wachters met speren in hun handen. De oude man recht zijn rug en zegt: 'Mijn naam is Asita. Ik heb een voorspelling voor de jonge prins.'

'Wat?' fluistert Wendy. 'Is dit een van die wijze mannen uit het verhaal van de meester? Zo had ik me hem helemaal niet voorgesteld. Ik dacht dat wijze mannen altijd heel mooie kleren droegen.'

De wachters buigen vol respect, zetten een stap opzij voor de oude man en openen de dikke houten deur. Asita stapt naar binnen.

‘Eh... wij horen bij hem,’ zegt Onno tegen de wachters. Hij pakt Wendy bij haar arm en trekt haar snel mee, het paleis in.

Achter hen valt de houten deur met een zware dreun dicht. Een bediende van het paleis schiet naar voren, buigt voor Asita en maakt een uitnodigend gebaar om hem te volgen. De oude man kijkt op zijn beurt over zijn schouder naar Onno en Wendy. Hij glimlacht en wenkt hen.

Wendy aarzelt, maar Onno geeft haar een zetje in haar rug.

‘Kom op, zo’n kans krijgen we nooit meer.’

Zwijgend lopen de oude man, Wendy en Onno achter de bediende aan. Het paleis is immens, kleurrijk, prachtig! In de zalen waar ze doorheen komen staan tientallen versierde zuilen, waarvan sommige wel met goud bedekt lijken. De plafonds zijn rijk versierd met uitbundige patronen, er is geen centimeter onbedekt gebleven.

Uiteindelijk komen ze in een zaal waar een man en een vrouw op een verhoging zitten. De bediende en de oude man buigen, Wendy en Onno volgen snel hun voorbeeld. De vrouw houdt een baby in haar armen, die in doeken is gewikkeld.

Onno stoot Wendy aan. ‘Het zijn de koning en de koningin! En dat baby’tje, dat is Siddhartha!’ fluistert hij.

Het koningspaar buigt met groot respect voor de oude man. ‘Welkom, Asita,’ zegt de koning. ‘Mijn vrouw en ik

weten dat u zelden de berg waarop u woont verlaat en dat u uw leven vult met meditatie. Wij zijn dus zeer vereerd met uw bezoek.'

'Meditatie...' fluistert Wendy tegen Onno. 'Wat is dat ook al weer precies?'

'Een soort diep nadenken,' fluistert Onno terug. 'Dat je ergens gaat zitten en je bijvoorbeeld op een vraag concentreert. Mijn oma doet het wel eens.'

'Grote Oma?'

'Ja, die,' zegt Onno met een knik.

Asita buigt nog een keer en vertelt dan dat hij speciaal is gekomen om koning Suddhodana en koningin Maya een boodschap over Siddhartha te brengen.

De baby maakt een pruttelend geluidje. Zijn moeder lacht even naar hem en verschuift wat aan de doeken waarin hij gewikkeld is. Een schattig babyhoofdje met zwarte haartjes komt tevoorschijn. De koningin streelt het prinsje over zijn zachte haartjes en wangetjes.

'O! Wat schattig!' fluistert Wendy tegen Onno. Dan kijkt ze nog eens goed en zegt: 'Moet je zien wat een enorme oorlellen hij heeft!'

De kluizenaar van de berg kijkt glimlachend om naar Wendy, die verschrikt haar mond houdt.

'Het meisje heeft het juist gezien,' zegt Asita. 'De lange oorlellen van uw zoon zijn een teken van wijsheid. En dit brengt mij tot mijn voorspelling, koning Suddhodana en koningin Maya: uw zoon zal in zijn leven veel wijsheid vergaren. Hij zal dit paleis verlaten en de wijde wereld intrekken.'